

Jordi Sarsanedas, en tres flaixos

FRANCESC VALLVERDÚ

Probablement no caldria dir-ho, perquè sembla que tothom hi està d'acord: Jordi Sarsanedas no sols era un grandíssim escriptor, sinó que a més tenia un peculiar sentit plàstic de la llengua i imprimia als seus textos un caràcter alhora espontani i elaborat. En aquests moments en què la circumstància de la seva mort ens el fa sentir més íntim, la figura de Sarsanedas emergeix en la meva memòria a través de tres flaixos.

El primer correspon a l'impacte que em va produir, en la meva llunyana adolescència, la lectura de *Mites* (1954), unes narracions extraordinàries, amb les quals Sarsanedas es revelà, entre els joves escriptors de la postguerra, com el contista de més empenta.

El segon flaix és aparentment més anecdòtic, però jo el tinc per no pas menys revelador: em refereixo al muntatge teatral que Sarsanedas va fer de *La primera història d'Esther* de Salvador Espriu, estrenada el 13 de març de 1957 al Palau de la Música Catalana, amb la seva fabulosa interpretació —quina veu!— com a Altíssim.

I el tercer flaix m'emmena més ençà, a partir de 1964, és a dir, quan fou nomenat redactor en cap de *Serra d'Or*, la tribuna en què aleshores tots els escriptors i els aprenents d'escriptors participàvem, perquè durant bastants anys fou l'únic reducte català tolerat pel franquisme.

Admeto que es tracten de tres flaixos molt personals, molt vinculats a la meva pròpia trajectòria, i que només concerneixen una part de l'obra de Sarsanedas. Probablement és cert, però la vigoria amb què aquests tres esqueixos de la seva personalitat s'han engalzat en la meva experiència és el que em dóna la mesura de les seves qualitats humanes, artístiques i civils.